ANUNŢURI

După cum majoritatea am observat, în această perioadă se efectuează **lucrări ample la fântâna** din curtea Bisericii, pe care nu o mai putem folosi de o bună vreme. Mai precis, se construieşte un cămin în care vor fi montate filtre speciale, care vor face iarăşi bună de băut apa pe care ne-a dat-o Dumnezeu atât de aproape.

Vineri s-au împlinit patru ani de la trecerea la Domnul a surorii noastre dragi, **Salomeea**.
Dumnezeu să o aşeze cu drepţii!

ŞTIRI

• Camera deputaţilor a adoptat marţi un proiect de lege prin care anul 2025 a fost declarat la nivel naţional **Anul Centenar al Patriarhiei Române**. În 2025, Biserica Ortodoxă Română va împlini 140 de ani de la recunoaşterea Autocefaliei (aprilie 1885) şi 100 de ani de la ridicarea sa la rangul de Patriarhie (februarie 1925). (sursa*: basilica.ro*)

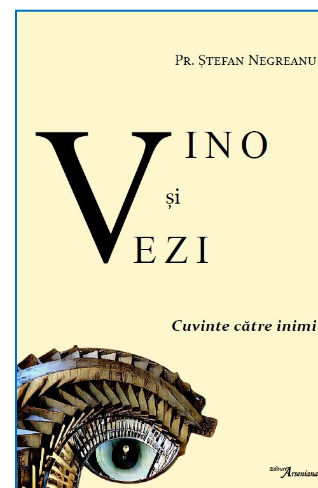
• Ministerul Culturii doreşte să înscrie unele **foste închisori comuniste în Patrimoniul Mondial UNESCO.** Astfel, fostele închisori Sighet, Piteşti, Jilava, Râmnicu Sărat şi Făgăraş vor fi protejate şi puse în valoare pentru a fi repere istorice şi culturale (sursa*: basilica.ro*)

• Basilica Travel a anunţat **reînceperea pelerinajelor în Ţara Sfântă**. Un prim pelerinaj a fost programat la finalul lunii februarie, la care vor participa preoţii însoţitori ai grupurilor de pelerini, în vederea redeschiderii destinaţiilor de interes din Ierusalim, Betleem, Ierihon, Nazaret şi Tiberias. (sursa*: basilica.ro*)

• **Drama istorică „Ecce Homo Brâncoveanu"** a fost difuzată duminică într-o premieră de gală la Cinema Timiş, din municipiul Timişoara. Proiecţia s-a desfăşurat în prezenţa Mitropolitului Ioan al Banatului. Anterior proiecţiei, regizorul Dan Piţa şi Constantin Puşcaşu, actorul principal al filmului, au participat la Sfânta Liturghie în Catedrala Mitropolitană din Timişoara. (sursa*: basilica.ro*)

EDITURA ARSENIANA ne recomandă

Pr. ŞTEFAN NEGREANU
Vino şi vezi. Cuvinte către inimi

«Şi zice Sfântul Apostol Ioan că în momentul în care au auzit aceste cuvinte, ucenicii lui Ioan au fugit după Mântuitorul şi L-au întrebat un lucru extraordinar, care poate părea copilăresc şi fără logică: „Rabi, unde locuieşti?". Iar răspunsul lui Hristos este revelator: „Veniţi şi veţi vedea". Haideţi să ne amintim un cuvânt pe care-l auzim la Denia celor 12 Evanghelii, în care Pilat îl întreabă contrariat pe Hristos: „De unde eşti Tu?", mai bine zis: „Unde locuieşti Tu?". Iar Hristos îi răspunde: „Împărăţia Mea nu este din această lume"...»

Acest mănunchi de Cuvinte către inimi este alcătuit din câteva conferinţe susţinute de Părintele Ştefan Negreanu în diferite oraşe din ţară, pe parcursul a 15 ani (2008-2022).

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 7 (CLX) 25 februarie 2024

Sfinţii săptămânii

D 25 - Duminica a 33-a după Rusalii (a Vameşului şi a Fariseului) Începutul Triodului; Sf. Ier. Tarasie al Constantinopolului; Sf. Teodor cel nebun pentru Hristos;
Mărturisitoarea Monahia Nicodima Vasilache (1991)

L 26 - Sf. Mc. Fotini Samarineanca, 5 surori – Anatolia, Fota, Fotida, Paraschevi şi Chiriachi, doi fii – Iosie şi Fotinos; Sf. Ier. Porfirie al Gazei; Sf. Nou Mucenic Ioan Calfa - HARŢI

M 27 - Sf. Cuv. Procopie Decapolitul; Sf. Cuv. Tit de la Pecerska; Sf. Cuv. Efrem Katunakiotul (ucenicul lui Gheron Iosif); Sf. Rafail, primul episcop de Brooklyn

Mi 28 - Sf. Apostoli Nimfas şi Euvul; Sf. Sf. Mc. Proterie şi alţi 6; Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Cuvioşi Roman şi Lupicin din Jura - HARŢI

J 29 - Sf. Cuv. Ioan Casian; Sf. Cuv. Gherman din Dobrogea; Sf. Ierarhi: Meletie şi Gheorghe; Sf. Cuvioşi: Casian de la Pecerska şi Casian de Svir

V 1 - Sf. Mc. Evdochia; Sf. Sf. Mc. Leo - luminătorul bascilor; S. Cuv. Domnina; Sf. Cuv. Agapie de la Colciu - HARŢI
Mărturisitorul Grigorie Leu, episcopul Huşilor (1949)

S 2 - Sf. Ap. Parmena; Sf. Mc. Teodot Mărturisitorul; Sf. Nicolae Planas; Sf. Cuv. Ioachim Vatopedinul (Papoulakis); Sf. Mc. Chad, apostolul Angliei

> **"Când Dumnezeu va vedea râvna şi evlavia ta pe care le ceri de la El prin rugăciune, atunci şi tu vei vedea ce înseamnă acele lucruri duhovniceşti, acele bunătăţi de negrăit - care sunt Raiul -, încă de aici, încă din această viaţă.**
>
> **SF. CUV. EFREM KATUNAKIOTUL**

Editorial

PREGĂTIREA de călătorie

Alexandre Schmemann

Când un om purcede într-o călătorie trebuie să cunoască încotro se îndreaptă. La fel se întâmplă și cu Postul. Mai presus de orice, Postul este o călătorie duhovnicească, iar destinația sa sunt Paștile, „Praznic al praznicelor". El este pregătirea pentru „plinirea Paștilor, descoperirea cea adevărată". De aceea, trebuie să începem prin a încerca să înțelegem legătura dintre Post și Paști, pentru că aceasta descoperă ceva esențial, ceva fundamental referitor la credința și viața noastră creștină.

De Paști prăznuim Învierea lui Hristos ca pe **ceva ce s-a petrecut și încă se mai petrece cu noi**. Pentru că fiecare am căpătat darul acestei vieți noi, puterea de a o primi înăuntrul nostru și de a trăi după rânduielile ei. Este un dar care schimbă total atitudinea noastră față de orice în această lume, inclusiv față de moarte.

Tradițiile liturgice ale Bisericii, toate perioadele și slujbele sale, există, întâi de toate, cu scopul de a ne ajuta să recăpătăm vederea și gustul acestei vieți noi pe care atât de ușor o risipim și o înșelăm, pentru a face pocăință și a ne întoarce la ea. Cum putem iubi și dori ceea ce nu cunoaștem? Cum putem așeza mai presus de orice altceva în viața noastră, ceva ce nu am văzut și de care nu ne-am bucurat? Pe scurt: cum putem căuta o împărăție despre care nu știm nimic? *Slujbele Bisericii au fost de la început și încă sunt intrarea noastră înăuntru, comuniunea noastră cu viața nouă a împărăției*. Biserica ne descoperă prin viața sa liturgică ceva despre care „urechea nu a auzit, ochiul nu a văzut și ceva ce încă nu a intrat în inima omului, dar Dumnezeu l-a pregătit pentru cei ce-L iubesc pe El".

Iar *în centrul acestei vieți liturgice*, ca inimă și apogeu al său, precum soarele care răsărind pătrunde în tot locul, stau **Paștile**. Aceasta este **ușa deschisă în fiecare an către negrăita frumusețe a împărăției lui Hristos**, este pregustarea bucuriei veșnice care ne așteaptă, slava biruinței care, deși nevăzută, umple deja întreaga creație.

Lumea aceasta prin toate mijloacele sale de comunicare ne îndeamnă: Fii fericit, ia-o domol, urmează calea cea mai simplă! Hristos spune în Evanghelie: „Alege calea cea strâmtă, luptă și pătimește, pentru că aceasta este calea către singura fericire adevărată". Cum putem să ne pocăim și să ne întoarcem la negrăita făgăduință dăruită nouă în fiecare an de Paști? Aici intervine Postul Paștilor. Acesta este ajutorul pe care Biserica ni-l întinde nouă; școala pocăinței, singura care va face posibilă primirea Paștilor nu ca pe o simplă dezlegare de a mânca, a bea și a ne relaxa, ci într-adevăr ca pe sfârșitul „celor vechi" din noi, ca pe intrarea noastră întru „cele noi".

Cu toate că noi suntem botezați, risipim și înșelăm permanent exact ceea ce am primit la Botez. De aceea, Paștile sunt **întoarcerea noastră anuală la propriul nostru botez**, pe când Postul este pregătirea noastră pentru efortul încet și susținut, pentru a realiza, la sfârșit, propria noastră „trecere" sau „pascha" („paști") către viața cea nouă în Hristos.

Slujbele Postului păstrează chiar și astăzi caracterul lor baptismal, acestea nu reprezintă rămășițe arheologice ale trecutului, ci reprezintă ceva actual și esențial pentru noi. Pentru fiecare an Postul și Paștile sunt, o dată în plus, redescoperirea și refacerea de către noi a Mării la care am fost aduși prin propria noastră moarte și înviere, în Botez. O călătorie, un pelerinaj! Totuși, îndată ce începem acest pelerinaj, îndată ce facem primul pas în „tristețea strălucitoare" a Postului, vedem — foarte, foarte departe — destinația. Iar aceasta este bucuria Paștilor, este intrarea întru slava împărăției.

La Paraclisul Maicii Domnului sau alte canoane

Paraclisul sau canoanele sunt compuse din 8 cântări (de la 1 la 9, lipsind cântarea a 2-a, a îngerilor căzuți). Aceste cântări conțin mai multe stihiri (minim 3). Între ele nu scrie nimic sau scrie „Slavă...” (atunci spunem doar: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh); „Și* acum...” (atunci spunem doar: *Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.); „*A Născătoarei” *(*atunci spunem: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi!).*

Când nu scrie nimic între stihiri, dacă e Paraclisul Maicii Domnului, vom spune: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi!*

Iar dacă e canonul unui sfânt, între stihirile care nu au după ele „Slavă” sau „Și acum” sau „A Născătoarei”, vom spune: *Sfinte Ierarhe (sau Mucenice sau Cuvioase) Nicolae (numele sfântului), roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Mărturisitorii

Episcopul Grigorie Leu în Transnistria

Săptămâna aceasta se vor împlini 75 de ani de la moartea mucenicească a episcopului Grigorie Leu al Hușilor. Despre el am mai scris în paginile acestei foi. În acest număr vom arăta misiunea pe care a făcut-o, ca un adevărat părinte și român, în rândul românilor din Transnistria.

Situația religioasă din Transnistria era dezastruoasă, ori chiar dramatică. Dacă în Basarabia, sub regimul sovietic, într-o perioadă de un an, 1940-1941, au fost distruse 13 biserici, 27 transformate în cluburi, 48 de preoți omorâți sau deportați, în Transnistria situația religioasă era și mai gravă, după un sfert de veac de prigoană și propagandă ateistă: în cele două eparhii de peste Nistru, Episcopia de Balta și Mitropolia Odesei, nu rămăsese decât un preot în funcție, Vasile Bragă, restul fiind închiși, persecutați și chiar omorâți.

Misiunea Ortodoxă Română din Transnistria, a fost înființată la 15 august 1941, având sediul la Tiraspol, iar din octombrie 1942 – la Odesa. Obiectivul principal urmărit de Misiune a fost acela de „a aprinde simțământul religios, oprimat vreme de un sfert de veac în populația Transnistriei”.

Îndată după ocuparea acestei provincii, episcopia Hușilor a fost prima care a trimis misionari peste Nistru. Cea dintâi cercetare duhovnicească a Chișinăului a facut-o P.S. Grigorie în ziua de 21 iulie 1941. Orașul încă ardea, din biserica Soborului se scotea cenușă și jar, iar autoritățile încă nu se instalaseră. Au fost atunci trăite clipe emoționante. La o săptămână, o altă vizită, a adăugat întărire sufletească față de populația atât de greu încercată.

La 18 septembrie același an, a plecat prima echipa de preoți peste Nistru. Echipa a avut în frunte pe P.S. Episcop Grigorie Leu al Hușilor. În duminica din 21 septembrie 1941 P. S. Grigorie, alături de ierarhii ardeleni și Episcopul dr. Partenie Ciopron al Armatei, au sfințit în satul Sucleia, județul Tiraspol, „cea dintâi biserică ortodoxă”.

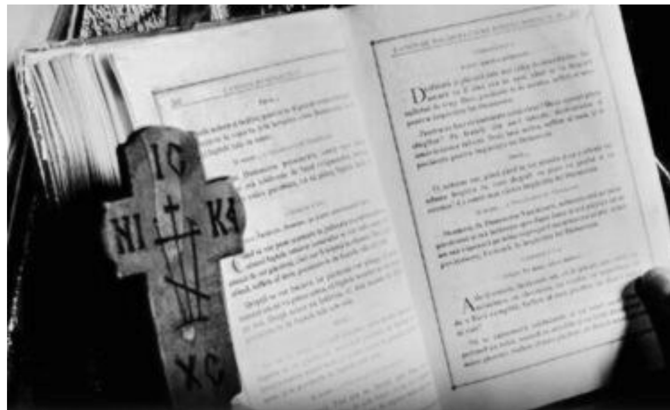
Pentru Sfintele slujbe din Săptămâna Patimilor și a Sfintei Învieri din anul 1942 a plecat o a treia echipă, care a slujit în Tiraspol și Odesa, compusă din Episcop Grigorie Leu, 4 preoți și un diacon.

Dar episcopul Grigorie nu s-a mulțumit numai cu aceste echipe care au activat câteva săptămâni și luni, săvârșind după preoții militari cele dintâi botezuri, cununii, pomeniri de morți etc., ci a trimis și preoți cu ședere mai îndelungată, unii chiar de peste un an.

Pentru toate acestea, Episcopul Grigorie Leu va plăti ulterior, fiind eliminat de către comuniștii dirijați de sovieticii deranjați de misiunea din Transnistria.

Întrebări și răspunsuri

Cum citim *când apar semnele „...”* ?

Nu ne-am născut învățați și de multe ori cărțile de rugăciuni conțin prescurtări pe care nu le înțelegem sau nu știm ce trebuie să spunem în locul semnului „...”. Ne-am gândit că ar fi de folos să scriem acestea. Dacă în trecut, mai ales la mănăstiri, se învățau din părinte în fiu, azi, majoritatea dintre noi ne trezim cu câte un canon de făcut și nu știm exact cum, iar atunci îl citim așa cum scrie acolo, adică prescurtat.

Așadar...

Rugăciunile începătoare

În multe cărți de rugăciune se întâlnește această expresie la început. Sau se menționează și câteva cuvinte: „Împărate ceresc... Preasfântă Treime... Tatăl nostru”. Ce înseamnă de fapt? Căci dacă nu știm, ajungem în situația neplăcută să citim exact cum scrie, adică doar 6 cuvinte. Rugăciunile începătoare sau forma prescurtată „Împărate ceresc... Preasfântă Treime... Tatăl nostru” înseamnă că trebuie să spunem următoarele:

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi (aceasta se spune de trei ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluiește (de trei ori), Slavă..., și acum...

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Slavă... și acum...

După cum se observă, în textul de mai sus apare „Slavă... și acum...”. Nu vom citi doar aceste trei cuvinte, ci vom spune: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

De fiecare dată când vedem *Slavă...* (inclusiv în cadrul Paraclisului sau la Psaltire sau la vreun canon), spunem: *Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh*, iar când este scris *Și acum...*, spunem: *Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.*

La citirea Psaltirii

Psaltirea este împărțită în 20 de catisme, fiecare dintre ele având 3 stări, delimitate de expresia „Slavă... și acum...”. Lucrurile se complică aici, față de cele de mai sus, căci nu vom spune doar expresia pe larg, ci vom rosti următoarele:

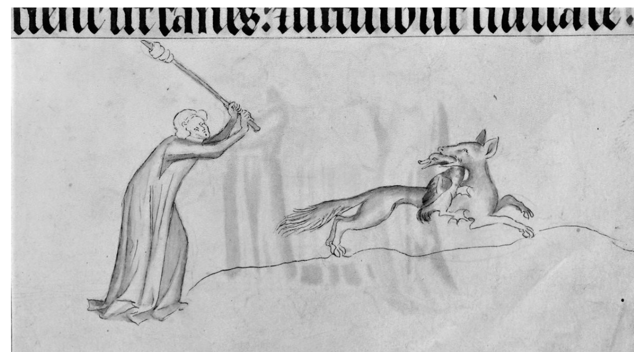
Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin! Aliluia, aliluia, aliluia, Slavă Ție, Dumnezeule! Aliluia, aliluia, aliluia, Slavă Ție, Dumnezeule! Aliluia, aliluia, aliluia, Slavă Ție, Dumnezeul nostru, nădejdea noastră, slavă Ție! Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește, Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

De asemenea, la sfârșitul fiecărei catisme scrie: „Slavă... Și acum... DUPĂ CATISMA A TREIA Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru...”. Aceasta înseamnă că vom citi fraza pe larg arătată mai sus, fără partea „Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește, Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!” și apoi vom rosti rugăciunile începătoare cum am arătat la început, însă doar de la partea „Sfinte Dumnezeule”.

Oamenii lui Dumnezeu

SFÂNTUL BONIFATIE cel milostiv

Cetatea Ferentia (Italia) era patria acestui Sfânt Bonifatie, care a trăit în secolul VI și care încă din vârstă tânără s-a arătat iubitor de săraci. Căci, de i se întâmpla să vadă pe cineva gol, se dezbrăca de haina sa și-l îmbrăca pe acel om și se întorcea acasă, uneori fără cămașă, iar alteori fără haină, încât adeseori se mânia maica sa asupra lui, fiind văduvă săracă și îl mustra, zicându-i: *Nu este drept, fiule, ca tu însuți fiind sărac, să îmbraci pe cei săraci.* Și avea maica sa găini, din care o vulpe, venind din munte adeseori, lua câte una și făcea văduvei mare supărare. Odată, copilul Bonifatie stând în ușă, a văzut venind vulpea, ca de obicei și, răpind o găină, a fugit în munte. Lui, fiindu-i jale de supărarea mamei sale, a alergat la biserică, a căzut la pământ și se jeluia în rugăciune asupra vulpii înaintea lui Dumnezeu: *Dumnezeul meu, eu nu pot gusta din osteneala maicii mele, iar vulpea venind, răpește și înghite hrana noastră.* După rugăciune, întorcându-se acasă, a văzut aceeași vulpe venind în goana mare în ograda lor, aducând în gură găina pe care o răpise. Apoi, slobozind-o vie, înaintea lui Bonifatie, a căzut vulpea și a murit.

Întâmplarea reprodusă într-o Psaltire din sec. XIII

Sfântul Bonifatie, sporind cu vârsta și cu înțelepciunea a fost ales episcop al cetății Ferentia, dar biserica de acolo era în mare sărăcie, episcopul neavând pentru hrana sa mai mult venit bisericesc decât numai o vie. Într-un an, căzând din cer grindină mare, toată via a bătut-o, încât au rămas foarte puțini struguri mici. Apoi, intrând în vie Sfântul Bonifatie, a dat mulțumire lui Dumnezeu, că într-o lipsă ca aceea a început a cunoaște mai multă sărăcie. Apoi a poruncit lui Constandie preotul, nepotul său, ca să spele și să smolească vasele după obicei și buțile cu vin, câte se află în episcopie. Preotul, auzind aceasta, s-a mirat foarte mult că, neavând struguri mulți, poruncește ca să se pregătească toate vasele, dar, ascultând, le-a pregătit pe toate, după obicei. Atunci omul lui Dumnezeu, Bonifatie, intrând în vie și adunând strugurii câți se aflau, și zdrobindu-i, a luat puțin must, pe care punându-l într-un vas, a turnat prin toate vasele ce se pregătiseră, câte o mică măsură, pentru binecuvântare, iar pivnița încuind-o și punând pecetea sa, a lăsat-o așa încuiată cu tărie și s-a dus în biserică. După trei zile, chemând pe Constandie și făcând rugăciune, a deschis pivnița și a aflat toate vasele și buțile în care a turnat puțin vin pentru binecuvântare, pline cu vin fierbând, dând pe deasupra.

Altă dată, preotul Constandie, vânzând un cal al său cu doisprezece galbeni, a pus prețul într-o ladă și s-a dus la lucrul său. Și s-a întâmplat a veni fără veste o mulțime de săraci la episcop, care cereau ca să-i mângâie în sărăcia lor. Sfântul, neavând ce să le dea, aducându-și aminte de galbenii lui Constandie, intrând în camera lui și sfărâmând încuietorile lăditei, a luat galbenii și i-a împărțit săracilor. Aflând preotul, s-a mâhnit foarte mult și, făcând gâlceavă mare, a zis: *Nu-mi este cu putință a trăi aici.* Și venind episcopul îl mângâia cu blândețe, învățându-l. Iar el cu dosădire a răspuns sfântului: *Toți viețuiesc bine la tine, numai eu singur nu am loc și nu pot viețui în odihnă; dă-mi galbenii mei ca să mă duc de la tine.* Iar sfântul episcop s-a dus în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și se ruga ca să-i trimită lui Domnul, atâția galbeni câți luase de la preot, ca să-i dea și să-i potolească mânia lui. Așa rugându-se, Constandie și-a întors ochii deodată și a văzut galbenii, în număr de doisprezece, în mâinile episcopului, pe care le avea ridicate în sus. Deci Bonifatie mulțumind lui Dumnezeu i-a dat preotului banii, zicând: *Iată, ai galbenii de care te-ai întristat, dar aceasta să-ți fie întru știință cum că, după moartea mea, nu vei fi episcopul bisericii acesteia, pentru zgârcenia ta.* Și așa s-a și întâmplat, căci Constandie strângea galbenii ca să dobândească episcopia.

Odată, doi goți au fost primiți cu iubire de străini în episcopie de către acest sfânt bărbat, apoi, petrecându-i când ieșeau, le-a dat cu mâna sa spre binecuvântare un vas de lemn plin cu vin. Și era văsciorul acela așa de mic, încât abia putea să le ajungă vin numai pentru o masă. Iar ei, luându-l, s-au dus și în tot drumul au băut vin din vasul acela; dar vinul nu s-a împuținat din vas nicidecum, ci totdeauna era plin. Mergând în Ravena și zăbovind acolo câteva zile, întorcându-se, au trecut iarăși pe la sfânt mulțumindu-i pentru acea binecuvântare, că i-a îndestulat cu vin. Iar vasul acela, cu același vin, l-au adus sfântului înapoi, spunându-i că în drum n-au gustat vin de nicăieri numai din vasul acela și vinul nu a scăzut.

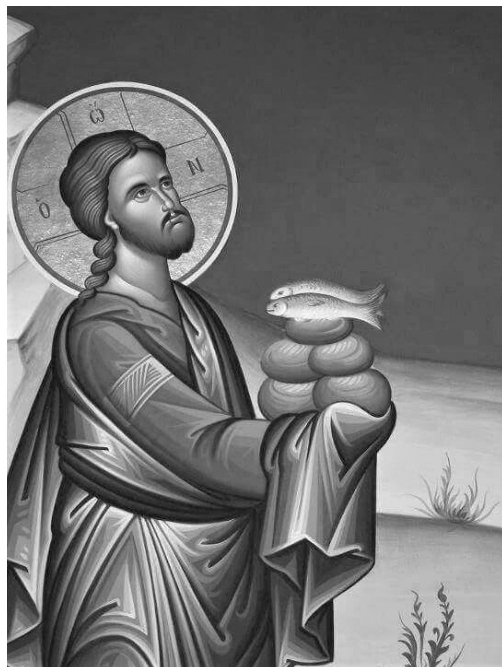
Intrând odată Sfântul Bonifatie în grădina sa, a văzut mulțime de omizi, care acoperiseră toată grădina, mâncând toate verdețurile și a zis sfântul către omizi: *Vă jur cu numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă duceți de aici și să nu îndrăzniți mai mult a mânca verdețurile acestea.* Și îndată, cu cuvântul omului lui Dumnezeu, toată mulțimea omizilor a ieșit din grădină, nerămânând niciuna.

Astfel preamărește Domnul Dumnezeu pe sfinții Săi, făcând voia celor ce se tem de El. Amin.

I.-G.

Temă de casă

CELE DOUĂ FIRI ale Mântuitorului

Nimeni, până la întruparea Fiului lui Dumnezeu, n-a fost în stare să dea atâta însemnătate lumii și în special omului. Revelația deplină a lui Dumnezeu în întrupare este în același timp descoperirea deplină a celei mai uluitoare valori a omului.

Pr. Dumitru Stăniloae

Duminica trecută ni s-a dat o temă de casă mai deosebită. Întrucât a fost prăznuit Sf. Leon cel Mare, unul dintre marii teologi ai Bisericii, care a lămurit, alături de alți Sfinți Părinți, chestiunea delicată a firilor Cuvântului întrupat, Părintele Ștefan ne-a îndemnat să cercetăm această problemă a celor două firi ale lui Hristos: dumnezeiască și omenească. Poate pentru o așezare mai bună - în scris - a ideilor, conturăm și aici câteva aspecte, luate de la teologii de seamă ai Bisericii.

Să pornim la drum cu câteva gânduri ale Sf. Ioan Damaschin. Problema este tratată pe larg de acest mare Părinte al Bisericii în *Dogmatica* sa. „Domnul, pentru iubirea de oameni, a luat firea noastră și toate însușirile firești, căci s-a făcut om prin natură și cu adevărat și *a experimentat însușirile firești* (adică sete, foame, somn, durere – n.n.). Cuvântul lui Dumnezeu a suferit toate în trup, în timp ce firea Lui dumnezeiască a rămas impasibilă” (adică nu a suferit schimbare, nu a fost afectată de noua realitate – Întruparea lui Dumnezeu – n.n.). Și mai spune Sf. Ioan un lucru important: „Dumnezeu a suferit în trup, dar nici într-un caz că Dumnezeirea a suferit în trup”. Ca să înțelegem aceasta mai bine, Sf. Ioan dă un exemplu: „Căci dacă atunci când soarele luminează un copac, iar securea taie copacul, soarele rămâne netăiat și impasibil”.

Care este importanța celor spuse de Sf. Ioan? Faptul că Dumnezeu a rămas Dumnezeu în esența Sa în Persoana a doua, a Fiului (Care S-a întrupat), și după ce Acesta S-a făcut om. Așadar, astfel închide gura celor care au spus (și încă spun și azi) că Hristos nu este decât om, iar nu Dumnezeu.

Trupul lui Hristos

Dar să vedem cum arată Sf. Ioan că întruparea s-a petrecut în chip real. El pornește explicația de la Bunavestire, când „după asentimentul Sfintei Fecioare, Duhul cel Sfânt S-a pogorât peste ea potrivit cuvântului Domnului, pe care l-a spus îngerul, curățind-o și dându-i în același timp și puterea de a primi Dumnezeirea Cuvântului și puterea de a naște”. Poate că nu ne-am gândit ce eveniment va să fi fost în trupul unui om - fie el desăvârșit, precum Fecioara Maria -, a zămisli pe Dumnezeu. Așadar, acest fapt a presupus o pregătire specială, Duhul a curățit-o deplin și i-a dat puterea de a primi pe Dumnezeu întrupat. Dacă ni s-a întâmplat să simțim o trăire deosebită după ce ne-am împărtășit, ca și cum nu mai putem duce atâta bucurie și har, cum va să se fi simțit Preacurata când a primit în pântecele ei pe Dumnezeu?

Iar legat de felul în care S-a zămislit Dumnezeu, Sf. Ioan Damaschin dă lămuriri cuprinzătoare, dar și surprinzătoare: „Dumnezeu nu și-a alcătuit corpul pe cale seminală (adică din sământă, ca tot omul – n.n.), ci pe cale creaționistă, prin Duhul Sfânt. Nu și-a alcătuit forma trupului treptat prin adăugiri (adică suferind procesul pe care fătul îl trece în cele nouă luni, de la celulă, embrion, la făt format în timp – n.n.), ci a fost desăvârșit dintr-o dată (adică de la început, chiar dacă mic-mic, dar apoi crescând, Pruncul a fost prunc deplin, ca în ziua Nașterii Sale – n.n.)”.

Și tot important pentru credința noastră: „Cuvântul dumnezeiesc (adică Fiul lui Dumnezeu) nu S-a unit cu un trup care exista aparte mai dinainte, ci locuind în pântecele Sfintei Fecioare, Și-a construit ... din sângiurile curate ale Pururea Fecioarei, trup însuflețit cu suflet rațional și cugetător”.

Așadar, trebuie să reținem că „nu vorbim de om îndumnezeit, ci de Dumnezeu întrupat”, atunci când vorbim de Hristos.

Firea dumnezeiască și firea omenească

Sinodul al IV-lea Ecumenic vorbește de cele două firi ale Fiului lui Dumnezeu, unite într-o singură Persoană: neîmpărțite, nedespărțite, neamestecate și neschimbate. Așadar, după Întrupare, firea dumnezeiască pe care o avea Fiul din veci nu s-a contopit cu cea omenească pe care a luat-o la Întrupare. *Nu a devenit o fire compusă, ci au rămas cele două firi deosebite, dar într-o singură Persoană*, Hristos Dumnezeu-Omul. Poate că următorul exemplu ar ușura înțelegerea: omul până la căsătorie, este copilul părinților săi, iar după cununie devine soțul femeii sale. Dar cu acest prilej, el nu-și pierde calitatea de copil al părinților, ci este în același timp și copilul părinților, și soțul unei femei.

Care este rostul Întrupării?

De ce această Întrupare, de ce aceste două firi distincte și totuși într-o singură Persoană?

Părintele D. Stăniloae ne lămurește: „Dumnezeu nu Se mai mulțumește să fie doar Chip al oamenilor (căci ne-a făcut după chipul Său, știm de la Facere, cap. 1 – n.n.). El nu mai stă în alt plan, nu mai e departe, misterios, sesizat numai de unii, în baza unor revelații speciale (cum au fost prorocii). La Întrupare, *Dumnezeu intră în planul nostru, ca o persoană din rândul persoanelor umane, dar care e în același timp Persoană dumnezeiască*”. Și spune mai departe că „înainte de Întrupare, cele două firi, dumnezeirea și omul, erau despărțite, fiecare cu firea lui. În Hristos, firile se unesc într-o singură Persoană”.

Așadar de ce S-a întrupat Fiul? Pentru ca omul căzut și care nu se mai putea ridica prin el însuși, să se îndumnezeiască prin ajutorul concret al lui Dumnezeu intrat în trup omenesc. Dumnezeu putea să ne mântuiască în orice chip dorea, nu trebuia să Se întrupeze. Dar poate atunci omul I-ar fi reproșat că a făcut-o din afară, fără să guste din greul vieții, fără să înțeleagă deplin durerea omului. Dar Dumnezeu S-a întrupat nu doar pentru aceasta, ci pentru că a voit, atât de mult iubindu-L pe om, să ducă durerea căderii acestuia din mijlocul ei, din interiorul ei, să o simtă și să o poarte umăr la umăr cu omul. Din iubire...

Așadar Hristos nu este doar Dumnezeu, căci din iubire pentru noi a primit să ia trup ca să guste deplin condiția noastră de oameni, dar în același timp nu este doar om, căci un simplu om nu putea să mântuiască neamul omenesc. Este Dumnezeu-Omul.

Și părintele Stăniloae mai are un gând frumos: *Hristos S-a întrupat ca omul să înțeleagă că a fost creat să fie capabil a-L primi pe Dumnezeu.*

DESCOPERITORII LEACULUI PENTRU CANCER UCIȘI

Părintele Dositei de la mănăstirea Agia Skepi din Grecia are un cuvânt înfricoșător despre pruncii uciși prin avort:

„Mulți medici spun, când mamele merg la control: acesta are handicap, este bolnav, nu poți să-l naști așa! Așa i-a spus o doamnă care a venit la noi la mănăstire unui părinte îmbunătățit de la noi. Iar acela i-a răspuns: spune-i medicului să-și rupă diploma. Ea l-a ascultat și nu a făcut avort. Copilul s-a născut sănătos, iar acum este om de știință.

Helene Ahrweiler, reputat bizantinolog și academician francez de origine greacă, s-a născut într-o familie refugiată din Asia Mică. Mama ei a vrut să o avorteze, că erau mulți copii în casă și le era foarte greu. Bunica i-a spus însă: păstrează copilul, că este al lui Dumnezeu! Și așa a făcut.

Câți oameni de seamă s-au născut din mame care au vrut să-i avorteze? PS Anastasios, arhiepiscopul ortodox al Albaniei este unul dintre copiii care au scăpat de ucidere în pântecele mamei.

Un stareț îmbunătățit din zilele noastre s-a rugat mult lui Dumnezeu să trimită leacul pentru cancer. Într-o noapte a auzit un glas: De trei ori l-am trimis, dar nu l-ați primit! Adică Dumnezeu avea plan cu un om să devină om de știință și să descopere tratamentul potrivit, dar a fost avortat de mama lui. Și aceasta s-a întâmplat de trei ori în ultimii zeci de ani!!!”